

Sygn. akt *XVI GC 742/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XVI Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Maria Kowalik

Protokolant: Katarzyna Korycka

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2016 r. w W.

na rozprawie sprawy z powództwa **A. G.**

przeciwko **P. Ł. i M. Ł.**

o zapłatę

orzeka:

1. Zasądza od M. Ł. na rzecz A. G. kwotę 1 354,03 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt cztery złote trzy grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 5 maja 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. Oddala powództwo w stosunku do P. Ł.;
3. Umarza postępowanie co do kwoty 128 528,13 zł (sto dwadzieścia osiem tysięcy pięćset dwadzieścia osiem złotych trzynaście groszy).

SSO Anna Maria Kowalik

Sygnatura akt: XVI GC 742/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 maja 2015 roku (data stempla pocztowego) powód A. G., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...)(dalej powód bądź A. G.) wniósł o zasądzenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym kwoty 129 812,71 zł (sto dwadzieścia dziewięć tysięcy osiemset dwanaście złotych 71/100) wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztami procesu solidarnie od pozwanych M. Ł. i P. Ł..

W uzasadnieniu wskazał, iż dnia 30 maja 2012 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie XV Wydział Gospodarczy w sprawie o sygn. akt XV 1476/12 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zasądając od spółki (...) Sp. z o.o. na rzecz A. G. kwotę 97 404,99 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz kwotę 1 218,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Z uwagi na nieskuteczność prowadzonej egzekucji zostało umorzono postępowanie egzekucyjne w sprawie. W związku z powyższym A. G., na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. dochodzi zasądzonej wierzytelności od członków zarządu pozwanej spółki (pozew k. 2-20).

Dnia 16 czerwca 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie, XVI Wydział Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił powództwo w całości. (k.22).

Pozwani w ustawowym terminie złożyli sprzeciw, w którym wnieśli o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwani podnieśli, że od dnia 12 sierpnia 2011 r. przestali pełnić funkcję członków zarządu firmy (...) Sp.

z o.o. wynikiem czego tylko pierwsza fakturowana wierzytelność dotyczy okresu, kiedy sprawowali funkcję członków zarządu i mogli ponosić odpowiedzialność z tego tytułu. Ponadto został podniesiony zarzut przedawnienia roszczeń (sprzeciw k. 30-39).

Pismem z dnia 29 stycznia 2016 r. A. G. cofnął pozew w części, tj. co do kwoty 128 528,13 zł, jednakże bez zrzeczenia się roszczenia w tym zakresie, a poparł pozew w pozostałej części tj. co do kwoty 1 354,03 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty (k. 64-65).

W toku dalszego procesu strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Spółkę (...) Sp. z o.o. łączyła współpraca handlowa z A. G. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...). Niniejsza współpraca wynikała z szeregu zawartych umów sprzedaży towarów między stronami. W związku z powyższym, A. G. wystawiał na rzecz spółki (...) faktury VAT z tytułu sprzedaży towarów. W związku z brakiem zapłaty za wystawione faktury A. G., po uprzedniej próbie polubownego załatwienia sporu, skierował pozew o zapłatę w postępowaniu upominawczym.

Dnia 3 maja 2012 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy XV Wydział Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym zobowiązał spółkę (...) Sp. z o.o. do zapłaty na rzecz powoda kwoty 97 404,99 złotych wraz z odsetkami ustawowymi i kwoty 1 218,00 zł tytułem kosztów procesu (akta sprawy XV GNC 1476/12 dołączone do niniejszej sprawy, nadto k. 8). Niniejszy tytuł został zaopatrzony w klauzulę wykonalności (k.9).

W skutek bezskuteczności egzekucji z uwagi na brak majątku spółki postanowieniem z dnia 14 marca 2014 r. egzekucja przeciwko Spółce została umorzona (k.10, k.11).

W okresie od 11 kwietnia 2011 r. do 14 października 2011 r. P. Ł. przebywała na zasiłku chorobowym (zaświadczenie z 17/02/2015 r. k. 58, pismo z 12/12/2014 k. 65).

Uchwałą (...) Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników (...) Sp. z o.o. z dnia 12 sierpnia 2011 r. odwołało z funkcji członka zarządu M. Ł. (uchwałą k.57)), a uchwałą (...) (uchwałą k. 56) z tego samego dnia odwołało z funkcji członka zarządu P. Ł.. Niniejsze uchwały weszły w życie z dniem ich podjęcia (§3 uchwał).

Do chwili obecnej M. Ł. i P. Ł. widnieją w Krajowym Rejestrze Sądowym – Rejestrze Przedsiębiorców jako członkowie zarządu spółki (...) (odpis z KRS 12-14).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie okoliczności niespornych pomiędzy stronami oraz w oparciu o wskazane wyżej dowody z dokumentów, które należy uznać za wiarygodne, korespondujące ze sobą i niekwestionowane przez strony postępowania.

Odnosząc się do wniosków dowodowych przedstawionych w sprawie, Sąd oddalił wniosek o przesłuchanie w charakterze świadka B. Ł. oraz wniosek o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron pozwanych z uwagi na nieprzydatność powyższych dowodów w sprawie z uwagi na ustalenie stanu faktycznego w oparciu o wiarygodne dokumenty.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w stosunku do pozwanego M. Ł., w stosunku do pozwanej P. Ł. podlegało oddaleniu.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do zarzutu przedawnienia roszczenia. Zarzut ten był nieskuteczny, albowiem termin przedawnienia roszczeń majątkowych wynosi 10 lat , a roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej 3 lata (art. 118 kc).

Roszczenie dochodzone w sprawie stało się wymagalne w dniu 2 sierpnia 2011 roku, było związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, a zatem termin przedawnienia mijał w dniu 2 sierpnia 2014 roku. Jednakże zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Na podstawie dołączonych akt do niniejszej sprawy należy wskazać, że pierwsze przerwanie terminu przedawnienia nastąpiło 27 lutego 2012 r. poprzez złożenie pozwu o zapłatę do Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy. Na podstawie niniejszego pozwu dochodzono należności z tytułu wystawionych przez powoda, a niezapłaconych przez pozwanego faktur (dowód: akta sprawy XV GNC 1476/12). Dnia 30 maja 2012 r. w ww. sprawie wydano nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, który został zaopatrzony w klauzulę wykonalności. Powyższa okoliczność wydłużyła termin przedawnienia roszczenia do 10 lat, zgodnie z brzmieniem art. 125 § 1 k.c. Roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu (...) przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy.

Dodatkowo bieg przedawnienia został przerwany na skutek wszczęcia egzekucji biegł na nowo od daty prawomocnego umorzenia egzekucji (art. 823 i następane k.p.c.).

Jak wskazał Sąd Najwyższy W przypadku roszczeń wynikających z art. 299 k.s.h. bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym wierzyciel dowiedział się o bezskuteczności egzekucji prowadzonej przeciwko spółce. Świadomość tego stanu rzeczy nie musi łączyć się wyłącznie z doręczeniem postanowienia komornika o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z powodu jej bezskuteczności; może ona wynikać z każdego dowodu wskazującego na to, że spółka nie ma majątku pozwalającego na zaspokojenie zobowiązania dochodzonego w drodze powództwa z art. 299 k.s.h. (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2015 r. I CSK 9/14, LEX 1661932).

W niniejszej sprawie powód dowiedział się o bezskuteczności egzekucji wobec spółki co najmniej w dniu 14 marca 2014 roku, tymczasem pozew w sprawie wpłynął w dniu 5 maja 2015 roku, a zatem nie doszło do przedawnienia roszczenia powoda wobec pozwanych.

Odnosząc się do zarzutów merytorycznych należy wskazać, że powód swoje roszczenie opierał na art. 299 § 1 k.s.h. który to stanowi, że jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Powyższa odpowiedzialność ma charakter subsydiarny. Członkowie zarządu ponoszą odpowiedzialność za zobowiązania spółki w dalszej kolejności. Pierwotnym dłużnikiem jest zawsze spółka. W wyroku SN z dnia 18 kwietnia 2007 r. (V CSK 55/07, OSNC-ZD 2008, nr 1, poz. 24) zwrócono uwagę na to, że zgodnie z art. 299 § 1 k.s.h. wierzyciel musi w istocie udowodnić tylko jedną przesłankę: bezskuteczność egzekucji prowadzonej przez niego przeciwko spółce (podobnie SA w Krakowie w wyroku z dnia 31 stycznia 2013 r., I ACa 1367/12, LEX nr 1362747).

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy należy uznać, iż powyższa przesłanka została spełniona, poprzez przedłożenie postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce (...) (dowód-k.10).

Członkami zarządu w okresie powstania niniejszego zobowiązania (tj. zaistnienia przesłanek do zapłaty ceny) był M. Ł. oraz P. Ł. (odpis pełny KRS k.12-14).

W ocenie Sądu Okręgowego pozwany M. Ł. nie wykazał, aby zaistniały w stosunku do niego przesłanki z art. 299 § 2 k.s.h. na podstawie których członek zarządu może uwolnić się od odpowiedzialności. Przesłankami tymi są wykazanie j, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub w tym samym czasie wydano postanowienie o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo o zatwierdzeniu układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewydania postanowienia o otwarciu postępowania

restrukturyzacyjnego albo niezatwierdzenia układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu wierzyciel nie poniósł szkody.

W związku z powyższym M. Ł. odpowiada za długi reprezentowanej przez niego spółki w postaci wierzytelności w wysokości 1010,37 zł objętej fakturą VAT (...) wystawioną w dniu 12 lipca 2011 roku (k.47 akt XV GNc 1476/12 płatną w dniu 2 sierpnia 2011 roku. Na zasądzoną od pozwanego na rzecz powoda kwotą składają się również odsetki ustawowe za okres od 3 sierpnia 2011 roku do 14 marca 2014 r. w kwocie 343,66 zł. Zgodnie z aprobowaną przez Sąd orzekający uchwałą Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 stycznia 2015 r. (sygn. akt I ACa 759/14, LEX nr 1740691) na szkodę składać się może zarówno niewyegzekwowana od spółki należność główna, koszty postępowania sądowego i egzekucyjnego, jak i odsetki.

W stosunku do pozwanej P. Ł. powództwo podlegało oddaleniu w całości. W stosunku do tejże strony zaszła przesłanka braku winy w niezgłoszeniu wniosku o ogłoszenie upadłości przewidzianej w art. 299 § 2 k.s.h. Na podstawie dołączonych do akt sprawy dokumentów Sąd ustalił, iż pozwana od 11 kwietnia 2011 r. do dnia 28 sierpnia 2011r. była niezdolna do wykonywania obowiązków zawodowych, z uwagi na przebywanie na zwolnieniu lekarskim. W związku z powyższym należy uznać, że pozwana stała się niezdolna do pracy zanim powstała dochodzona wierzytelność (dowód zaświadczenie o wypłaconych zasiłkach-k.58, świadectwo pracy-59-60, informacja z ZUS-k.65). Stan niezdolności do pracy istniał do dnia odwołania pozwanej z funkcji członka zarządu. Od chwili zaistnienia długu należy rozpatrywać kwestię ewentualnego wniosku o upadłość spółki w odniesieniu do odpowiedzialności członka zarządu wobec wierzyciela. Nielogicznym jest rozpatrywanie odpowiedzialności członka zarządu za niezgłoszenie wniosku o upadłość przed powstaniem długu. Powyższe potwierdza już sama systematyka art. 299 k.s.h. w której to najpierw jest rozpatrywana kwestia odpowiedzialności członka zarządu a dopiero później wskazuje się na okoliczności wyłączające tą odpowiedzialność poprzez zgłoszenia wniosku o upadłość. Zatem, w sytuacji gdy pozwana stała się niezdolna do pełnienia funkcji członka zarządu przed powstaniem długu i powyższy stan utrzymywał się niezmiennie do czasu odwołania pozwanej z ww. funkcji nie może ona zostać pociągnięta do odpowiedzialności w trybie art.299 § 2 k.s.h.

W punkcie III sentencji wyroku Sąd umorzył postępowanie co do kwoty 128 528,13 zł. Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte na art. 203 k.p.c., który przewiduje możliwość cofnięcia pozwu bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy. Odnosząc powyższe należy wskazać, że roszczenie powoda w wysokości 128 528,13 zł zostało cofnięte przed rozpoczęciem rozprawy, tj. dnia 29 stycznia 2016 r. (k.65-66), a więc zgoda pozwanych nie była wymagana. Dodatkowo Sąd nie znalazł podstaw do stwierdzenia niedopuszczalności częściowego cofnięcia pozwu, w związku z czym, do powyższych okoliczności nie ma zastosowania art. 203 § 4 k.p.c.

O kosztach procesu, Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W niniejszej sprawie stroną, która przegrała proces niewątpliwie był pozwany M. Ł. w stosunku do którego powództwo zostało uwzględnione w całości. Stroną, która przegrała proces był również powód, który cofnął powództwo w trakcie trwania postępowania co do przeważającej części dochodzonego roszczenia. W związku z powyższym Sąd postanowił nie obciążać żadnej ze stron kosztami procesu.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji.

SSO Anna Maria Kowalik

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.

SSO Anna Maria Kowalik